

(6) ועל מ"ט. (3) ה' ק' אכל לא
הוא שעתה וי"ל וקדירה ע"ג
וכי' ויע"ג דרש"י גימ' אכל
לא הינו צמיחם ע"ג קדירה
אכל בקדירה ע"ג מיחם לכת
מזן דפליגי ע"י צ"י צמ"ח
סימן רמ"א (4) ומסופתה
פ"ד איתא מרסקין כמזין
וי"א כפי"ש דהכל על
גזין וכן בעיקר וי"ק ויא"ש
ויצ"י פ"י ש"ח מרסקין.
(7) (גמ' 3: ט"ז ב"ג.)
(8) פ"י רמ"ן. (1) ופי' חוס'
גב' ד"ה מ"ן. (1) ופי' חוס'
ש"ס ד"ה ויבולין. (2) גמ' 3:
קדירה גדולה ע"ק. (3) פ"י
דקן שבלתי. (4) לקמן גמ'.
(5) ג"ל וי"א שמתקדשים.
ה"א. (6) ויע"ג חוס' כמדות
ה"ה ד"ה פשע"י וכו'.

הגהות הב"ה
(א) כמשתנה ומין עליהן
במקומן ויבולין. (ב) רש"י
ד"ה וטח את פיה בשבת
צנצק:

לעני רש"י
גלצ"א. ק"ח.
קבישט"א. אפסר וחלק
המחמה, שבו משיכין את
הבהמה או את הסוס
ביווארם.
דורמ"ל. גמל חד-דבשת.
מזי"ל (מזי"ל). זמס.
מחוסס (לפי כלב או שאר
בעלי-חיים).
פרי"ש. רטן.
קבישט"ל (קבישט"א).
חתמת-ראש.
קולא"ר. קול.

הרי זה כוונתו. דמוסיף הנלא ואין זומנין זה אפילו מצדד יוס:
מיחם. של נחש: קדרה. משל חסם. יש ספרים שכתבו כן אכל לא
מיחם על גבי קדירה ומפרשים טעמא מפני שהקדירה מרבה חמימות
ומוספת הנלא למיחם אכל כמסופתה גרסינן ומיחם על גבי קדירה:
וטח את פיה (3) צנצק. הגילוש מצדדו.
כל הק' מניחין נמי בשבת: ולא שיחמו.
שיחם העליון זוגן ונתנו כדי שיחוס
מחמו של תחמו: אלא שיהו משומרין.
שהיו שניחן חמין ונתנו על גביו של
זה כדי שיהא חמומו משתמר כן:
ואין מרוקין. כמו מרסקין משדבין
לחמימות דקות: כדו. גלצ"א בלע"ז:
כדי שיוזבו מימיו. משום דקא
מוליד בשבת דמי למלאכה שזרע
המים האלו: אכל נטון לתוך הכוס.
של יין צימות החמה כדי לזקן ואע"פ
שיממות מאליו ואינו חושש:

הדרן עלך במה זומנין

במה בהמה יולאה כו. לפי
שאלם מלווה על שבתת
בהמה ששבת ומידי דמינטרא ציה
בהמה היו תכשט ואורחא ולא היו
משוי ומידי ללא מינטרא ציה היו
משוי: אפסר. קבישט"א: נאקס.
דרומי"ל: כחטס. מפרש בגמרא:
ולובדקים כפרומביא. מפרש בגמ'
כשיר. כמו אכעדה סביב לוארו
וטבעת קצוע צה ומכניסין צו
לצועה או חבל ומושכין בהמה:
וכל בעלי השיר. כגון כלבים [של]
זיידים וסוים להטנות שונותין שיר
לוארס לנוי: ויולאין ומשכין. מפרש
בגמ"ל: ומזין עליהם כמקומן. כמו
שהס צואר הבהמה אס נטמאו:
וטובלן כמקומן. מכניסין בהמה
למים להטביל את השיר: גמ' מאי
נאקס. ומאי חטס: חיותית.
שהיא קשה להשתמר מפני שזרחת:
בוממא דפרולא. מ"ח"ל בלע"ז. נוקב
את חוטמו ומכניסו צמוכו והוא כמין
טבעת: חמרא לובא. חמור הבא
ממדינת לוב כמו הכוסים והלובים
דאקס צדברי הימים (3 טו): כפגי
דפרולא. פרי"ש כעין שלנו. פגי כמו
זה קנה חמור וצית פגי (צ"מ ד' ע.)
קבישט"ל בית ראשה ולחיה: לרו
שדרו ליה שפרי. לרו מעותיו ושלאו
לו שעורים צלרו מעותיו ולא רעו
לקנות לו חמור מפני שהוא רחוק
מצבל מהלך חזי ענה כדאמר
בהגזול (צ"ק ד' ק"ב): והשיאוהו ענה
לקנות חמור כמקומו ויאכילנו
שעורים תמיד ונמלא חמורו טוב
ומשוח: ניגרי דחמרא שפרי.
פסיעותיו של חמור לפי שעורים שהוא
אוכל: מחליפין. שאילתס נאקה
כאפסר וגמל כחטס מהו משוי הוא
ואסור: לאו למעוטי גמל כחטס.
וכי קאמר ארבע בהמות הללו

אינו נוטל ומחזיר. נראה לרש"י דלמרא דמאתא
נוטל כל היכא דליכא איסורא והיתרא צהיתרא ערמינן
צאיסורא לא ערמינן אכל לרצנן דפליגי עליה שרי כמכוסות לגמרי
ליטול ציידים דבר שאינו יטול דבפרק נוטל (לקמן קמ"ב): מתני' דהיתה
צין החציות מנציהה ומטה על אדה
מוקי לה כרש"ג משמע דרבנן
דרש"ג שרו לנטול את האבן ענמו:
איין מרסקין לא את השלג ולא את
הברד. מכאן יש לומר שלא
ירמוץ ידיו בשלג וצד בשבת
סופעמים שמתקדשים ויש צד
מעורב צהס אפן לרמוץ כהן דלי
אפשר שלא ירסק הצמד וכל הוהיר
צו תבא עליו צרכה:

הדרן עלך במה זומנין

במה בהמה יוצאה. דאדם
מוחר על שבתת בהמתו
דכתיב למנוח ינוח וגו' ומיהו לאו
ללא תעשה מלאכה אמה ובהמתך
ליכא אלא צמחמר אחר בהמתו
כדמוכח צריש מי שהשכין (לקמן קנ"ג).
ההכא וצבל הני דלעיל דליכא דוכתא
דוכתא דתני צרישא הא דפתח ציה:
חמרא לובא. חומר ר"ת לובא
היינו מלריס דכתיב (נחוס
ג) פוט ולובים היו צעורתך ואמרינן
צירושלמי גריס הכאים מלוב מהו
להמתין להס עלסה דורות ומייתי
עלה דלדא עלס מלרעה לזוחין
ליה לוב: או דיהאב ב"ג נצירותא
יתיראה לאו משוי היא. ור"ת תפשוט
ממתניתין דתנן ולובדקים כפרומביא
אע"ג דסגי לה באפסר כדאמר
בסמון תנא ולובדקים וגמל יולאים
כאפסר ופרומביא עדיפא מאפסר
דלמר לקמן חמור עסקין רעיש
כגון זה מהו ללא צפרומביא בשבת
אלמא משמע דעדיף מאפסר וי"ל
דלא הו נצירותא יתיראה ואורחיה
נמי צהכי ולא חשיב משוי:

קדמיה חמרא דלוי. משמע
שמכדין צלריס וצ"י
אמר להס הממונה (יומא טו.) נמי
אמרינן שלשה שהיו מהלמין צדך
הרצ כאלמע גדול מימיו וקטן
משמאלו וכן מלניו צמלאכי השרת
שצאו אכל אצרהס וכו' והקשה ר"ת
דצ"י שלשה שאלו (צרכות טו.) מסיק
דאין מכדין אלא צפתת הראוי
למזוזה ותיך רצני מס דהתס כשלין
הולכים צחצורה אחת אלא כל אחד
הולך לצורך עצמו אכל כשהולכים
צחצורה אחת מכדיס ככל מקוס:
אמר

רב הונא חלש דעתיה דרבה
משתמריס צאפסר ואסורות ללא צחטס:
כגון חטס לגמל לאו משאוי הוא:
נצירותא יתיראה צי משוי הוא או לא:
כגון דוב: קענה. כגון נמיה וחולדה:
חבל קטן: הלכס כחניה. ונצירותא יתיראה
לאו משאוי הוא: חלשא דעתיס דרבה צר רב
הונא. שהיה גדול וכצבור עשהה מדעת:
דאיתומב

לו א מיי פ"ד מהלכות
שבת הלכה ו' קמג
לחין סה טושי"י א"ח
סימן רמ"א וסימן ש"ח
קט"ו:
לו ב מיי פ"ה מהלכות
שבת הלכה י' קמג לחין
סה טושי"י א"ח סימן ש"ח
קט"ו ט"ו ש"ח טושי"י סג
א ג מיי פ"כ מהלכות שבת
הלכה ח קמג לחין סה
טושי"י א"ח סימן ש"ח טושי"י
קט"ו ג:
כ ד מיי פ"ט טושי"י סה
קט"ו ה:
ג ה מיי פ"ט טושי"י סה
קט"ו ו:
ד ו מיי פ"ט טושי"י סה
קט"ו ו:
ה

רבינו הגאון

ר' יהודה אומר נעירת של
שפתן דקה הרי היא כובל.
ומניחין מיחם ע"ג מיחם
וקדירה על גבי קדירה.
וקדירה ע"ג מיחם. מיחם
ע"ג קדירה. וטח פיהם
כבצק. ולא שיחמו אלא כדי
שישתמרו כו. רבי התיר
להטמין את הצונן כו.
הדרן עלך במה זומנין
פרק חמישי
במה בהמה יוצאה
ובמה אינה יוצאה. יוצא
הגמל באפסר כו. נאקה
בחטס. נקאח חורתי
בוממא דפרולא. לבודקס
כפרומביא. חמרא לובא
כפגי דפרולא. לבודקס
לובא. חמור לוב. ממוקס
ששמו לוב כדכתיב ודויא
כדורטין כירושלמי גריס
הכאים מלוב מהו להמתין
ליה ג' דורות. וק"ל ר"י
ויסי דאמר ארבע בהמות
יוצאות באפסר בשבת
הסוס והפרד חמור והגמל.
ירושלמי אמר חזקיה
וסמך וכן תהיה גמפת
הסוס הפרד הגמל והחמור.
למעוטי גמל בחטס שלא
יצא. רב אמר הלכה כר'
ויסי. ולית הילכתא כחניה
דתני כל נצירותא יתיראה
לאו (מסו'ן) וק"ל הוא
ושפיר דמי. ואע"ג דאמר
שמאל הילכתא כחניה.
פליגי רב עליה